

ей сега ще порази другаритѣ си. Едва се въздържаше.

— Хайде, бе! — нетърпеливо го задърпаха Дандето и Анчо. — Отиваме си, — и подвиха кракъ да станатъ.

— Стойте! — хвана ги за раменетѣ и изведнажъ извика:

— Ще издаваме вестникъ. Азъ ще бжда главниятъ.

И ги загледа право въ очитѣ, тържествующъ и съ усмивка, която стигаше чакъ до ушитѣ му.

Дандето и Анчо останаха очудени. Гоню изведнажъ порастна предъ очитѣ имъ.

— Ама какъ ще го издаваме? Кой ще го пише, кой ще го печата? — недоумѣваха и двамата.

— И, пъкъ вие! Ще пишемъ на ржка. Азъ ще го пиша... Да почнемъ още сега. Искате ли?

— Бива. Още сега, — съгласиха се бждащитѣ сътрудници на Гоня.

И тримата тръгнаха къмъ Гонюви.

— Вестникъ..., — викна Дандето и се обърна къмъ Гоня:

— Ами, какво ще бжде името му?

— А, какъ ще го кръстимъ? — додаде Анчо.

— Името ли?... Ще го измислимъ у дома. Хайде, бѣжъ....

Додето прочетешъ до сто, тримата вестникари се намѣриха около масата на Гонювия голѣмъ братъ.

II.

Седнаха на високитѣ столове, сбрахъ си главитѣ и зашушукаха. И тримата важни и сериозни. Търсѣха име на вестника. Мислиха, предлагаха, караха се и най-после измислиха: вестникъ „Хлапакъ“. Прие се единодушно.